

Chương thứ 8

NGƯỜI CHE MẶT

Lúc này, từ trong nhà có một người đi ra, người đó đưa mắt chăm chú nhìn vào một tảng đá to ngoài mây trượng, cất giọng quát:

- Người nào! Lén lén lút lút ẩn nấp không ra đây thì đừng có trách Chấn mỗ phải ra tay!

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa thấy người từ trong nhà đi ra lại là đồ đệ của Vân Trung Nhạc là Chấn Sơn Dân, không biết sau khi Chấn Sơn Dân rời khỏi đây đã hai ngày vì sao lại trở lại đây. Sau phiên đá to, vang lên một tiếng cười sảng sặc, vụt một cái, một đại hán mình mặc chiếc áo sợi gai vàng dài trên đầu gối, chân mang giày thảo lưu, trên mặt hằn vết bơ phờ mệt mỏi tung người nhảy ra.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy Chấn Sơn Dân tai mắt tinh tường như vậy, không khỏi thâm bội phục, nghĩ:

Võ công của y như vậy làm sao không thấy đi lại trên giang hồ?

Chấn Sơn Dân thấy rõ bóng người này rồi, dường như giật mình, lập tức cười nói:

- Ta tưởng là ai? Hoá ra là Tróc Quỷ thần sứ Địch Thiên Sử huynh.

Lý Xuân Hoa nghe cái tên này thì kinh thẳm.

Hoá ra Tróc Quỷ thần sứ này mười mấy năm trước là một cao thủ võ lâm hắc đạo tung hoành Tây Bắc, gần đây đã ít nghe thấy nói đến, không ngờ hôm nay lại xuất hiện.

Tróc Quỷ thần sứ Địch Thiên Sử cười lạnh lùng nói:

- Hơn mười năm nay được nhận sự quan tâm của vợ chồng Chấn huynh, Địch Thiên Sử cả đời khó quên!

Chấn Sơn Dân biến sắc, hỏi:

- Địch huynh, đêm nay chắc đến đây tầm thù phải không?

Tróc Quỷ thần sứ đột nhiên cười lên the thé:

- Hay lắm hay lắm, Sử mỗ đêm nay đến đây tính sổ món nợ với Chấn huynh.

Chấn Sơn Dân đáp:

- Đã như thế thì tại hạ liều mạng phụng bồi.

Âu Dương Hải nghe những lời nói cuồng ngạo của Địch Thiên Sử trong bụng thất kinh.

Tróc Quỷ thần sứ đột nhiên ngẩng đầu cất một tràng cười quái gở, tiếng cười đó như quỷ khóc sói tru, khó nghe vô cùng.

Chợt trong hẻm núi cũng cất lên một tràng cười dài, cùng tương ứng với tiếng cười của Địch Thiên Sử.

Tiếng cười tuy xa mà lại gần, như tiếng sấm rền.

Chấn Sơn Dân nghe thấy tiếng cười đó thì biến sắc.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải cũng đồng thời cảm thấy tràng cười này xé toang mây mù mà còn sang sảng kéo dài, hiển nhiên người phát ra tiếng cười này có nội công cực tinh thâm!

Ngay lúc đó có một người đã đứng ngoài mười trượng!

Địch Thiên Sử nhướng mày, nói:

- Khi xưa vợ chồng Chấn huynh hai người đã thương một mình ta, hà hà, đêm nay ta cũng chỉ cần một người giúp sức là đủ rồi.

Thình lình, người đứng ở đằng xa mười trượng lạnh lùng nói:

- Chấn Sơn Dân, người ám phục hai người giúp sức, nên mời họ ra đây.

Câu này vừa nói ra, Chấn Sơn Dân và Địch Thiên Sử đều ngơ ngác.

Nhưng Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa lại kinh ngạc vô cùng. Không ngờ người đó vừa hiện thân đã phát giác ra hai người mình, nhãn quang quá sắc sảo thật đáng khâm phục.

Hành tung đã bị người phát giác rồi, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đành phải đi ra.

Tróc Quỷ thân sứ Địch Thiên Sử vừa trông thấy hai người bẻ cười ré lên, nói:

- Hoá ra là hai đứa oắt con, ha ha, Chấn huynh mà cũng thu được đồ đệ.

Chấn Sơn Dân thấy hai người thì mừng thầm ông ta vội bước tới nói:

- Lý cô nương, tại hạ cho là các vị đã đi rồi.

Âu Dương Hải quay đầu nhìn người đứng ở xa nói:

- Vị cao nhân này đã đến đây, thì tại sao không đến trước mặt nói chuyện.

Người đó cười ha ha hai tiếng, nói:

- Lão đây há tùy tiện để cho người thấy mặt sao?

Người đó nói xong, rút ra một dải lụa nhanh chóng bịt mặt lại, chậm chậm đi tới.

Chỉ thấy trong đêm tối người này râu bạc dài quá ngực, thân mặc chiếc áo bằng vải đoạn màu lam, thân hình bình thường, không ốm không mập, chỉ vì lão ta che mặt bằng dải lụa cho nên không trông thấy rõ mặt mũi như thế nào.

Chấn Sơn Dân, Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đều cau mày.

Chấn Sơn Dân lúc này đã biết người che mặt võ công cực cao, nhưng không biết là ai lòng thâm nghi:

?Tróc Quỷ thân sứ làm sao lại lại mời được một cao thủ thế này??

Mặt Chấn Sơn Dân biến sắc, hỏi:

- Địch huynh, hình như không phải vì tầm thù mà tới?

Tróc Quỷ thân sứ Địch Thiên Sử cười nhạt nói:

- Hảo hán không để hạt cát trong mắt, lai lịch xuất thân của Chấn Sơn Dân người thì người khác không biết, nhưng lại không dấu nổi Dịch Thiên Sử này, ha ha, người đã ẩn tức giang hồ mười tám năm là vì cái gì? Chẳng lẽ người có thể dấu ta được sao?

Chấn Sơn Dân nghe vậy chấn động, nhưng lập tức khôi phục lại như thường, thần nhiên nói:

- Dịch Thiên Sử, người muốn báo mối thù năm xưa thì hãy ra tay đi.

Tróc Quỷ thần sứ nói:

- Người đừng vội, đợi lát nữa ta sẽ tính sổ với người, ha ha? Chấn huynh nghe ta hỏi, vào bốn mươi năm trước, giang hồ võ lâm xuất hiện một vị kiến trúc sư thần uy, tên gọi Chấn Thổ Công, dám hỏi người này có phải lệnh tôn của Chấn huynh?

Thần sắc của Chấn Sơn Dân trở nên cực kỳ khẩn trương, hoảng hốt, giống như một bí mật trọng đại đã bị người ta bóc trần, tình cảnh này của Chấn Sơn Dân mọi người tại đó đều trông thấy hết.

Tróc Quỷ thần sứ Dịch Thiên Sử mỉm cười đắc ý, lại nói:

- Lệnh tôn Chấn Thổ Công thật là một vị kiến trúc kỳ tài, lão đã xây dựng rất nhiều công trình kiến trúc vĩ đại trong thiên hạ, đặc biệt nhất là Âm Dương cốc là kiến trúc mà cả đời lão khó quên nhất. Ngoài ra lão cũng đã phát hiện một đại bí mật của thiên hạ trong Âm Dương cốc? do đó mà lão đã đem kiến trúc tất cả của Âm Dương cốc vẽ lại một tấm bản đồ.

Cái tên Âm Dương cốc lại một lần nữa đến tai Âu Dương Hải, làm chàng cảm thấy kỳ bí vô cùng. Lý Xuân Hoa nghe cái tên ?Âm Dương cốc? cũng biến sắc, nàng vốn đã nghe qua những truyền thuyết về tử cốc thần bí này.

Lúc này Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều chăm chú lắng nghe Tróc Quỷ thần sứ nói tiếp, nhưng gã lại không nói nữa.

Tróc Quỷ thần sứ ngừng một lát, sau đó mỉm cười gian xảo, nói:

- Sự việc đã nói rõ rồi, Chấn huynh đương nhiên biết đêm nay bọn ta đến đây là muốn vật gì? Ha ha? nếu Chấn huynh có thể dâng tấm bản đồ bí mật đó, cùng hợp tác với chúng ta thì thù hận khi xưa đều giải trừ hết, ý muốn thế nào? Xin Chấn huynh nghĩ kỹ.

Gã vừa nói xong, Chấn Sơn Dân lập tức tung mình nhảy lên, đánh thốc song chưởng ra, một luồng kinh lực lật núi nghiêng sóng bay thẳng vào ngực Tróc Quỷ thần sứ.

Chấn Sơn Dân đánh ra thế này, vận dụng hết công lực toàn thân, vì ông ta đã thấy người che mặt có võ công tuyệt thế, nếu để bọn họ ra tay trước thì chỉ sợ địch không nổi, tình cảnh hiểm ác dị thường, chi bằng sớm hạ độc thủ diệt trừ đi một người.

Ai ngờ Tróc Quỷ thần sứ lại là một tên cực kỳ giao hoạt, hắn đã liệu Chấn Sơn Dân sẽ bất ngờ đột kích, cho nên song chưởng Chấn Sơn Dân vừa đánh ra hắn đã nhảy lui, cười lên the thé:

- Chúng ta đã mười mấy năm không gặp, chưa thương lượng gì thì đã ra tay, không biết như thế có kỳ lắm không?

Một chiêu của Chấn Sơn Dân rơi vào chỗ không, bèn lắc vai một cái đã áp sát bên người Tróc Quỷ thân sứ, tốc độ mau vô cùng.

Chỉ thấy hai tay áo Chấn Sơn Dân bay phàn phật, thân người nhảy tới như tên rời khỏi cung thốc ra ba chương.

Tróc Quỷ thân sứ kinh hãi, không ngờ võ công của Chấn Sơn Dân tiến bộ hơn trước đến mấy lần, may mà còn có vị cao thủ kia trợ giúp, chứ nếu đơn độc một mình chắc là đã uông mạng.

Chợt nghe lão già che mặt nói:

- Địch Thiên Sứ, võ công của ngươi không bằng hần, mau lùi lại?

Lão già che mặt thân hình bất động, giơ tay phải nhẹ nhàng đánh ra một chương cách không.

Âu Dương Hải thấy thế chương của ông già che mặt đánh ra không có một chút lực đạo nào, bất giác thâm nghĩ:

- Chương này nếu không có ám kinh ngâm chứa trong đó, thì nhất định có biến hoá lạ lùng gì đây.

Mấy tháng nay, liên tiếp trải qua đại biến, nhiều lần gặp cường địch, Âu Dương Hải đã tăng thêm nhiều kinh nghiệm lịch duyệt, cho nên trông thấy một chương của lão già che mặt thâm biết trong đó tất có ẩn dấu sát cơ vô tận! Vừa nghĩ đến đây?

Chỉ thấy Chấn Sơn Dân lộn người bay nhanh ra phía sau.

Lão già che mặt cười ha hả một tràng, vụt một cái đã đến sát bên người Chấn Sơn Dân, năm ngón tay khế búng ra.

Chấn Sơn Dân lại la lên một tiếng lão đảo ngã xuống.

Lão già che mặt đắc ý bật cười, nói:

- Địch Thiên Sứ, ngươi bắt lấy nó.

Lý Xuân Hoa phóng người tới quát:

- Lùi lại!

Nàng vung tay đánh ra một đạo phách không chương lực nhằm vào Tróc Quỷ thân sứ.

Tróc Quỷ thân sứ cười hề hề lạnh lùng nói:

- Nhãi con! Cả ta mà mi cũng dám ra tay!

Nói xong hần vung chương lên đón đỡ, tự đắc cho rằng một chương của mình có thể đánh chết nàng.

Chương kinh của đôi bên chạm nhau?

Tróc Quỷ thân sứ ủa lên một tiếng, từ trong miệng phun ra một bùm máu tươi, cả người loạng choạng lùi lại phía sau, mặt tái mét, da thịt co rúm.

Lúc đó, Âu Dương Hải cũng xông đến bên cạnh Chấn Sơn Dân, thành linh lão già che mặt lao vút tới.

Lý Xuân Hoa sợ Âu Dương Hải thọ thương, nàng quát lên một tiếng, thân hình bay nhanh như hành vân lưu thủy cản ngay lão già che mặt lại.

Lão già che mặt nhướng mày, lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Mi muốn chết?

Tả chưởng tung một chiêu đánh thẳng vào Lý Xuân Hoa.

Thế chưởng này trông thì có vẻ không dụng lực tí nào, chỉ là tiện tay đánh ra mà thôi, nhưng thực ra lão ta đã ngầm vận nội gia phách không cương lực.

Lý Xuân Hoa võ công cao thâm, kiến thức phong phú, nghe thấy tiếng gió hơi khác, nàng đột ngột trầm mình khẽ đánh xéo hai chưởng.

Lão già che mặt nghĩ:

?Con nhãi ranh, dù mi có võ công cao cũng khó tiếp nổi chưởng này của ta.?

Ai ngờ luồng lực đạo ập tới, lão già che mặt cảm thấy nội kinh cương lực đánh ra của mình bị luồng tiềm lực đánh xéo tới đó dẫn trật qua một bên, lão không khỏi thất kinh.

Lão già che mặt đột nhiên quát lớn một tiếng, hữu chưởng tung ra tả chưởng rút về liền?

Luồng kinh lực liên miên ào ạt đánh vào Tróc Quỷ thân sứ bị lão ta đánh tan.

Lý Xuân Hoa thất kinh kêu lên:

- Thu phát do tâm, ý tùy niệm phát?

Âu Dương Hải cũng cảm thấy chiêu đó của lão già che mặt chính là võ học nội công thượng thừa.

Lão già che mặt sau khi lộ ra một chiêu thức nội công thượng thừa đó, đưa mắt nhìn vào mặt Lý Xuân Hoa, nói:

- Lão không đã thương người, chuyện này không có liên quan gì với các người, hai người bọn người bất tất nhiều chuyện.

Lý Xuân Hoa lạnh lùng đáp:

- Chúng ta đã từng nhận ân huệ của người, làm sao có thể thấy ân nhân gặp nguy mà không cứu?

Lão già che mặt nghe Lý Xuân Hoa nói, đôi mắt loé lên một tia sáng lạnh lẽo, lạnh lùng cười nói:

- Lão biết hai người với chút võ nghệ bé mọn ấy thì chẳng phải là địch thủ của lão, thức thời mau tránh qua một bên sẽ khỏi chết uống mạng.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải nghe lão nói biết mình, không khỏi ngạc nhiên?

Âu Dương Hải lạnh lùng tiếp:

- Lão tiền bối võ công cao như vậy, là người có danh trên giang hồ. Vì sao lại học những trò quỷ mị mờ ám của hạng tiểu bối, giấu đầu giấu đuôi, chẳng lẽ không thấy hổ thẹn với người đời hay sao?

Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải châm biếm lão ta như thế thì biết hỏng rồi?

Quả nhiên dự đoán không sai, lão già che mặt lạnh lùng hừ một tiếng vung hữu chưởng ngang ngực đánh tới.

Lý Xuân Hoa vội kêu lên:

- Mau lùi lại.

Nàng biết chưởng này của lão già che mặt có kinh lực mạnh khôn tả.

Ai ngờ Âu Dương Hải đã phòng bị sẵn vừa thấy chưởng lão già đánh tới, chàng bỗng hét lớn một tiếng, vung tay trái ra đón đánh.

Lý Xuân Hoa không ngờ chàng đôi chưởng trực tiếp với lão, nàng thấy vậy thất kinh, ngưng vận mười thành công lực đưa ra ngọn chưởng đánh vào chưởng kinh của lão già che mặt.

Chưởng Lý Xuân Hoa phát ra trong tình thế khẩn cấp, uy thế vũ bão, luồng tiềm lực trong tay đánh ra như bạt sơn đảo hải.

Lão già che mặt lạnh lùng cười ha hả hai tiếng, quát lên:

- Khá lắm!

Hữu chưởng phát ra của lão chợt rút về rồi lại đột ngột phóng ra.

Tại một thế rút về và đánh ra này, lực đạo tăng mạnh hơn gấp bội.

Ba luồng kinh lực va chạm nhau.

Bùng! Một tiếng nổ lớn như sấm sét xé tan mây mù.

Ba người đều đứng nguyên chỗ cũ, đôi vai của họ đều lắc lư không ngớt?

Chợt Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, hữu chưởng tức thì phóng vút ra.

Chưởng thế vừa đánh ra không tiếng động, không có gió, vô ảnh vô hình?

Đôi mắt của lão già che mặt lộ ra vẻ kinh hãi, lão không dám tiếp chưởng, thân mình bay vèo đi ngoài bảy tám thước nhanh như tia chớp.

Rắc rắc rắc một tràng vang lên liên tiếp. Cây tùng phía sau không gió mà đổ, nhưng cây tùng này đổ thật quái dị, bên trong thân cây nát bét, vỏ cây vẫn liền.

Lão già che mặt đưa mắt xem kỹ cây tùng đổ xuống, nhãn quang lộ tia sát khí lạnh lùng hỏi:

- Chưởng lực này của ngươi do ai dạy?

Với thanh âm lạnh lùng này, cách hỏi này, làm Âu Dương Hải nhớ đến hồi ở Thiếu Lâm bị Thiên Ma Thiên Sư hỏi lai lịch võ công của mình vậy.

Âu Dương Hải đột nhiên phát ra một trận cười ha hả không ngớt, thanh âm bi tráng cùng cực.

Lý Xuân Hoa thấy uy phong một chưởng của Âu Dương Hải nàng cũng thấy kinh hãi vô cùng, nàng chợt nhớ đến một loại chưởng lực năm xưa ân sư đã nói qua.

Âu Dương Hải vừa ngừng tiếng cười, lùi sa sau ba bước, lạnh lùng nói:

- Lão mà cũng xứng hỏi lai lịch võ công của ta sao?

Sự cuồng ngạo cùng cực này làm lão già che mặt vừa kinh hãi vừa giận dữ, cả đời lão thì trên giang hồ chỉ có người sợ lão chứ nào có ai dám ngang nhiên khiêu khích lão?

Hữu chương của lão già che mặt vừa mới giờ lên?

Ai dè động tác của Âu Dương Hải còn nhanh hơn.

Thanh quỷ kiếm sau lưng Âu Dương Hải rời khỏi vỏ, chém một kiếm như sấm sét.

Lão già che mặt lắc vai một cái, thân người né ra ba thước tránh khỏi nhất kiếm.

Thủ pháp rút kiếm của chàng nhanh cực, tuyệt diệu thiên hạ.

Âu Dương Hải không tiếp tục xuất kích, chàng đứng yên hai tay cầm kiếm, sắc mặt ngưng trâm.

Lão già che mặt và Lý Xuân Hoa làm sao biết được kiếm thức đó của Âu Dương Hải chính là khởi thủ thức ngự kiếm thuật thượng thừa.

Lý Xuân Hoa mừng rỡ, Âu Dương Hải bảy ngày luyện kiếm nàng không trực tiếp xem, không ngờ chàng lại luyện thành môn kiếm pháp thượng thừa này.

Lý Xuân Hoa cũng là một tay kiếm thủ tuyệt học, lúc này thấy tư thức cầm kiếm của chàng, vững như núi, đối với kiếm đạo đường như đã có mấy mươi năm hoả hầu, do đó nàng cảm thấy kinh nghi vô cùng, nàng không thể ngờ vì sao trong bảy ngày ngắn ngủi Âu Dương Hải lại có thể luyện thành hoả hầu kiếm pháp này?

Nên biết trong võ công, chỉ cần yếu quyết được tỏ thì vạn sự đều thông.

Lão già che mặt thấy kiếm thức của Âu Dương Hải, lão đứng sững không xuất thủ.

Đột nhiên Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Lão tiên bối, người hãy lùi đi, vãn bối không muốn thấy tiên bối phải đổ máu dưới kiếm.

Thình lình một tiếng thét vang lên?

Lão già che mặt lướt tới?

Âu Dương Hải đột nhiên trầm người xuống, thanh quỷ kiếm đâm bên tả quét bên hữu.

Tức khắc, hàn quang lưu động, kiếm khí đầy trời.

Kiếm trên tay của Âu Dương Hải đổi sang tay trái, chém ra?

Kiếm quang loé chớp?

Lão già che mặt thất kinh kêu lên một tiếng, tám lụa che mặt đã bị Âu Dương Hải dùng kiếm đánh rớt.

Lý Xuân Hoa kêu lên:

- Đường bá bá, là ông?

Tám lụa che mặt đã bị khều rớt nhưng tay áo lão già đã đánh trúng vào thân thanh quỷ kiếm.

Âu Dương Hải kêu lên một tiếng, thanh quỷ kiếm lập tức rớt xuống.

Lúc lão già che mặt đánh rớt thanh quỷ kiếm của Âu Dương Hải, nghe Lý Xuân Hoa kêu lên lão liền quay mặt vội vã phóng đi liền.

Tróc Quỷ thân sứ Địch Thiên Sử cũng quay mình vội đi.

Lý Xuân Hoa thấy trường kiếm của Âu Dương Hải rơi xuống, đi tới hỏi:
- Âu Dương huynh, huynh có bị thương không?

Âu Dương Hải mỉm cười, nói:

- Chỉ bị đau hộ khẩu mà thôi.

Nói xong chàng lượm thanh quý kiếm cho vào vỏ. Âu Dương Hải nói tiếp:

- Xuân Hoa tử tử, tử tử thấy rõ mặt lão già đó không?

Lý Xuân Hoa gật đầu, nói:

- Mày dài, mắt hổ, miệng rộng, mặt tròn, da dẻ hồng hào, thật là một khuôn mặt phúc tướng.

Âu Dương Hải khen rằng:

- Nhãn quang của tử tử thật là sắc sảo. Xuân Hoa tử tử, vì sao tử tử gọi ông ta là Đường bá bá? Tử tử quen biết ông ta sao?

Lý Xuân Hoa than:

- Mong rằng không phải là ông ấy.

Âu Dương Hải quay lại đến gần Chấn Sơn Dân.

Chấn Sơn Dân vội vã đứng thẳng người, nói:

- Hôm nay được hai vị giúp đỡ, thật vô cùng cảm kích?

Lý Xuân Hoa cũng đi đến hỏi:

- Chấn tướng công, các hạ bị trọng thương ư?

Chấn Sơn Dân lắc đầu nói:

- Không có quan hệ gì, tại hạ có thể chịu được vết thương này.

Lý Xuân Hoa khẽ nói:

- Chấn tướng công, không biết các hạ có thể giải thích vài mối nghi nan cho chúng ta được không?

Chấn Sơn Dân nghe vậy biến sắc, hỏi:

- Cô nương dù có chuyện nghi nan gì, hãy tha thứ cho Chấn mỗ khó mà giải thích cho được.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe vậy bất giác cau mày.

Lý Xuân Hoa nói:

- Bí mật của Chấn tướng công tuyệt đối chúng ta không hỏi, nhưng ta muốn biết Âm Dương cốc ở chỗ nào, ở đó có những nhân vật gì?

Chấn Sơn Dân vòng tay nói:

- Lý cô nương, xin hãy tha thứ, Chấn mỗ không thể nói, nếu cô không chuyện gì thêm hãy ở lại đây mấy ngày đừng ngại, Chấn mỗ có mấy chuyện lật vạt phải xin cáo từ đây.

Chấn Sơn Dân vừa nhóm mình định đi.

Hốt nhiên?

Trong đêm tối loé lên một tia sáng?

Tiếp theo đó?

Một tiếng sấm nổ vang trời.

Tiếng sấm này thật bất ngờ, ba người không khỏi giật mình, ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một đám mây đen từ phía tây bắc ập tới rất nhanh, chốc lát đã che phủ hết ánh sáng trăng sao.

Hiển nhiên chỉ chốc lát nữa mưa to sẽ trút xuống.

Âu Dương Hải nói:

- Chân huynh, trời sắp đổ mưa rồi. Chúng ta vào nhà nói chuyện.

Chân Sơn Dân chấp tay nói:

- Âu Dương huynh, xin hãy thứ lỗi, tại hạ thụ mệnh sư phụ không thể ở lâu nơi đây, xin phép hai vị.

Nói xong, Chân Sơn Dân lao mình vào đêm tối. Lý Xuân Hoa lắc đầu than rằng:

- Nếu y không có việc gấp thì cũng tuyệt đối không nên đội mưa mà đi.

Âu Dương Hải nói:

- Chân Sơn Dân rời khỏi đây bảy ngày, hôm nay bỗng trở lại, không biết vì cái gì?

Lý Xuân Hoa khẽ ừ một tiếng, nói:

- Chắc là đến để tìm đồ vật.

Âu Dương Hải tò mò hỏi:

- Đến tìm cái gì?

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Mới rồi Tróc Quỷ thần sứ không phải đã bảo Chân Sơn Dân lấy tám bản đồ Âm Dương cóc ra hay sao, nên ta đoán không lầm, Chân Sơn Dân bảy ngày trước vội vã ra đi có thể quên lấy tám bản đồ ấy đi, đêm nay trở lại để lấy. Ôi? cái nơi Âm Dương cóc thần bí ta nghe đã lâu rồi, nhưng vẫn không thể tìm ra chân tướng của cái cóc thần bí đó, bởi vì hễ người nào đàm luận về Âm Dương cóc đều chỉ trong khoảnh khắc bị chết một cách thần bí.

Âu Dương Hải mỉm cười, nói:

- Tại hạ biết Âm Dương cóc ở nơi nào.

Lý Xuân Hoa kinh ngạc hỏi:

- Sao? Huynh biết chỗ Âm Dương cóc ư?

Âu Dương Hải gật đầu, từ từ kể lại Vân Trung Nhạn đã nói ra tên Âm Dương cóc, rồi Vạn Niên Linh Xà? và mình gặp Đông Phương Ngọc như thế nào, vân vân? kể qua cho Lý Xuân Hoa nghe một lượt.

Lý Xuân Hoa khẽ cau mày, nói:

- Nếu như vậy thì Âm Dương cóc và Bạch Hoàng Giáo có quan hệ rất lớn.

Âu Dương Hải nói:

- Theo tại hạ đoán căn cứ địa của Bạch Hoàng Giáo có thể ở tại Âm Dương cóc.

Đột nhiên?

Lại một tia chớp loé lên, sấm nổ điếc tai.

Lúc này gió núi chuyển sang thổi mạnh, vù vù thổi qua, cát bay đá chạy.

Chớp sáng liên tiếp, sấm nổ âm âm.
Lý Xuân Hoa cười nói:
- Đêm nay chúng ta không thể nào rời khỏi nơi đây, mưa to lát nữa sẽ ập xuống, chúng ta hãy vào trong?
Nàng nói chưa hết, thành linh?
Vài tiếng la hét cùng với tiếng sấm và tiếng gió vi vút vang lên.
Ngay sau đó?
Tiếng cười lớn?
Tiếng giận dữ chửi mắng?
Liên tiếp những tiếng vang lên văng vẳng.
Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều ngạc nhiên, Âu Dương Hải nói:
- Chấn Sơn Dân có thể bị người bắt, chúng ta đến đó xem sao?
Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói:
- Những thanh âm này hình như ở tại một nơi, Chấn Sơn Dân chạy sang hướng tây bắc sao?
Âu Dương Hải nói:
- Đêm khuya thế này chẳng lẽ lại có người nào khác của giang hồ võ lâm cũng đến nơi này?
Đột nhiên, một tiếng rú thê thảm vang lên?
Âm âm âm âm?
Dư âm của tiếng rú đó bị tiếng sấm che lấp. Âu Dương Hải nói:
- Xuân Hoa tỷ tỷ, chúng ta đi mau!
Lý Xuân Hoa nói:
- Không nên vội, hình như họ đang đến đây.
Quả nhiên thanh âm những tiếng hỗn tạp đó càng lúc càng gần.
Trong chớp mắt đã đến trước Tây Phong cốc.
Đột nhiên một luồng điện quang loé lên mãnh liệt?
Ngoài bốn mươi trượng chỉ thấy bóng người chập chờn, một chiếc kiệu trúc được bốn người khiêng chạy ở phía trước.
Lý Xuân Hoa vội nói:
- Chúng ta mau tìm chỗ kín đáo ẩn thân.
Âu Dương Hải nói tiếp:
- Tốt nhất là chỗ có thể tránh được mưa gió.
Lý Xuân Hoa tung người nhảy về bên trái?
Âu Dương Hải cũng nhảy theo.
Nơi đây là một hang đá cạn, Lý Xuân Hoa đã ở đây bảy ngày, cảnh vật nhà cửa xung quanh nàng biết rất rõ, cho nên nàng dẫn Âu Dương Hải đến đây ẩn nấp.
Sấm sét vang lên, chớp giật ngang trời.
Âu Dương Hải nhân ánh chớp nhìn ra, chỉ thấy chiếc kiệu lúc đó đã đến ngoài mười trượng, đủ thấy cước bộ của người khiêng kiệu nhanh như thế nào cũng có thể biết được.

Bốn người khiêng kiệu thân hình thấp nhỏ, mình mặc áo gai trắng, lưng thắt dây đai đỏ, để bộ râu sơn dương bạc trắng.

Người ngồi trong kiệu cũng mặc áo trắng.

Tia chớp trong sáng làm chói mắt, soi rõ khắp ngọn núi, nhưng vừa loé lên rồi tắt.

Trong khoảnh khắc lại trở về đêm tối, Âu Dương Hải trông rõ bốn người khiêng kiệu ra còn thoáng thấy phía sau có bóng người vụt tới.

Chợt nghe âm một tiếng lớn, chấn động núi non bốn bề.

Lúc tiếng sấm mới nổi lên, bỗng Lý Xuân Hoa đưa bàn tay mềm mại khẽ nắm lấy cổ tay Âu Dương Hải, nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, chúng ta tạm thời không nên lên tiếng, hiện tại không biết có bao nhiêu cao thủ võ lâm tập trung tại đây, chúng ta ở đây yên lặng xem thử nhiệt náo, người trong kiệu huynh đã thấy rõ chưa?

Âu Dương Hải lắc đầu nói nhỏ:

- Chưa!

Lý Xuân Hoa nói:

- Đó là một người tàn phế, hai tay và hai chân đều cụt.

Vừa nói xong, chợt nghe một giọng nói quát lên:

- Không để chúng nó chạy vào nhà, mau chặn lại.

Chỉ nghe những tiếng cười điên cuồng, tiếng hô hét tạp loạn đan xen lẫn nhau. Tiếp đó lại vang lên mấy tiếng rú thê thảm, hiển nhiên có người đã bị trọng thương.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải nội công tinh thâm, tuy trong bóng tối, nhưng cảnh vật xung quanh bảy trượng cũng thấy rõ.

Lúc này chiếc kiệu trúc đã ở ngoài năm trượng, thành linh?

Mấy bóng người bay tới như chim đáp xuống bên cạnh cửa đường đi của chiếc kiệu trúc.

Ở chính giữa có một người mặt đỏ râu dài như Quan Vân Trường, ha hả cười lớn, nói:

- Hải lão nhi, đêm nay ngươi đã rơi vào trùng vây rồi, nếu muốn rút lui an toàn, e rằng còn khó hơn đi lên trời, ta nghĩ đến thân phận địa vị của ngươi trên chôn giang hồ, cho ngươi được toàn thân, mau hãy tự sát đi.

Lý Xuân Hoa nói nhỏ với Âu Dương Hải:

- Người nói đó là đương kim chủ môn nhân Hoa Sơn, Thiết Quả Tử Khẩu Thời Cuộc, nghe nói Hoa Sơn chủ môn gần đây ra mặt liên kết chín đại môn phái ở Trung Nguyên, đảm trách cuộc thể võ lâm giang hồ hiện nay, nhưng cùng liên kết với ông ta chỉ có hai phái Điểm Thương và Chung Nam. Hai người đứng bên tả hữu xem ra chính là chủ môn phái Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương và chủ môn Chung Nam phái Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung.

Âu Dương Hải nghe xong vô cùng khâm phục kiến thức rộng rãi của Lý Xuân Hoa.

Chỉ nghe thấy người áo trắng trên kiệu cười nhạt, lát sau mới nói:

- Người cho rằng chút âm mưu thủ đoạn của các người mà làm kinh hãi được lão phu hay sao? Ha ha?

Trong tiếng cười lạnh lùng đó?

Bỗng hự một tiếng và một tiếng rú vang lên?

Âu Dương Hải thất kinh nói:

- Chiếc kiệu trúc đó hình như giấu đầy ám khí kịch độc.

Hoá ra lúc người áo trắng trong kiệu cười, trong cán kiệu đột nhiên bắn ra ba đạo lục quang vào chưởng môn nhân ba phái trước mặt.

Chưởng môn phái Điểm Thương Bất Tý Đồng Vũ Chính Cương gầm lên:

- Hải Lão Nhi, người thật độc ác vô cùng.

Lão nhân tàn phê áo trắng trong kiệu lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ chưởng môn Điểm Thương phái hôm nay mới biết sự độc ác của Hải Hồn Quỷ.

Lý Xuân Hoa đột nhiên kêu lên kinh hãi?

Âu Dương Hải hỏi nhỏ:

- Lão già đó có lợi hại không?

Lý Xuân Hoa nói:

- Lão già đó chính là một kỳ nhân, hiệu xưng ?Tàn Độc? trong ngũ kỳ võ lâm, người này trời sinh đã tàn tật, tứ chi đều bị cụt tới khuỷu, nhưng trí lực của lão hơn hẳn bất kỳ ai, nhất là lão giỏi dùng độc, bốn mươi năm trước, lão vang danh hắc bạch hai đạo trong võ lâm thiên hạ, nhưng nghe nói lão Tàn độc Kỳ Tẩu này đã chết rồi, không ngờ lúc này lại xuất hiện?

Lý Xuân Hoa nói đến đây, một tia sáng loé lên trong đầu, nàng khẽ kêu lên:

- Hồng rồi!

Âu Dương Hải hỏi:

- Chuyện gì?

Lý Xuân Hoa nói:

- Trông thấy lão Tàn độc Kỳ Tẩu này làm ta nghĩ đến lời nói của một người trong võ lâm lúc sắp chết nói với ta. Ông ta nói Bạch Hoàng Giáo có hai vị thống soái, ba vị lệnh chủ, một vị thống soái trong đó là Tàn độc. Người chết vừa nói đến hai chữ ?Tàn độc? thì chết, lúc đó ta nghĩ không ra ?Tàn độc? là chỉ người nào, không ngờ đêm nay lại gặp lão độc quỷ này, nghĩ lại ?Tàn độc? chắc là chỉ lão tàn tật Hải Hồn Quỷ này, nếu người này đúng là thống soái của Bạch Hoàng Giáo thì thật là đau đầu cho mọi người.

Âu Dương Hải nói:

- Xuân Hoa tử tử, chúng ta đi ra dốc toàn lực giết lão già đó.

Lý Xuân Hoa nói:

- Khoan đã, lão già này trí lực hơn người, giáo hoạt vô cùng, đêm nay lão một mình đến đây có thể hoàn toàn không phải bị đám Hoa Sơn Thiết Quải Tử đuổi đến? Chúng ta chờ một chút nữa xem sao?

Lúc này chớp giật đầy trời, sấm sét vang lừng?

Gió thổi điên cuồng, cây lá xào xạc?

Những hạt mưa to như hạt đậu ập xuống như trút, Lý Xuân Hoa đột nhiên xích lại gần Âu Dương Hải, hoá ra chỗ nàng đứng là ngay dòng nước chảy xuống, lúc này khoảng cách hai người rất gần, từ người Lý Xuân Hoa toả ra mùi hương xử nữ.

Âu Dương Hải thành linh quay đầu lại?

Ài ngờ mặt Lý Xuân Hoa sát bên vai chàng, vừa quay qua, Âu Dương Hải cảm thấy môi mình chạm ngay vào đôi môi đỏ mọng của nàng.

Lý Xuân Hoa run lên như bị điện giật?

Âu Dương Hải hỏi nhỏ:

- Tỷ tỷ lạnh không?

Đêm khuya mưa gió, không khí mang theo chút hơi lạnh.

Lý Xuân Hoa ừ một tiếng, nói:

- Trong gió lớn có hơi lạnh.

Kỳ thực với nội công cao thâm của Lý Xuân Hoa thì có trong trời đông băng tuyết nàng cũng không cảm thấy lạnh.

Âu Dương Hải nói:

- Tỷ tỷ không nên để bị mưa làm ướt.

Lý Xuân Hoa lại ừ?

Nàng nhích sát vào Âu Dương Hải, hai người đã tựa sát vào nhau.

Âu Dương Hải cảm thấy bên người thơm mùi hoa lan, một hương vị ngọt ngào dâng lên trong lòng hai người, họ đều cảm ơn trời đã cho cơn mưa này.

Trận mưa kéo dài suốt một giờ, làm cho đất xung quanh như cái chậu nhỏ ở đâu cũng tích nước.

Trong một tiếng đồng hồ đó không nghe thấy tiếng hò hét của hai bên.

Bỗng nhiên mưa tạnh mây tan, thê gió mạnh giảm dần.

Mặt trăng lại xuất hiện trên trời cao, trong sáng như nước, soi rọi quần sơn.

Ầm? một tiếng pháo nổ?

Làm kinh tỉnh hai người, Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải đang chìm đắm trong giấc mộng ngọt ngào, họ định thần nhìn ra?

Chỉ thấy hướng tây bắc một hoả tiễn bắn vọt lên trời, nổ bùng trên không.

Lý Xuân Hoa nói:

- Chẳng lẽ người của Khiên Thủ Bang chúng ta cũng đến ư?

Nguyên tín hiệu hoả tiễn xung thiên đó là loại lân quang hoả pháo độc nhất vô nhị của Khiên Thủ Bang, Âu Dương Hải đã từng thấy Lý Xuân Hoa sử dụng loại hoả tiễn này rồi, chàng mừng rỡ nói:

- Có lẽ là Lý Xuân Hồng và mọi người đã đến.

Lúc này ngoài bốn năm trượng đã đứng đầy người, thì ra trong lúc mưa to như trút, môn hạ đệ tử của đôi bên đều đuổi đến.

Đệ tử Hoa Sơn, Diễm Thương, Chung Nam đã vây dày đặc xung quanh Tàn Độc Kỳ Tẩu.

Chiếc kiệu đã đặt trên một nơi đất cao không có nước, Hải Hồn Quỷ vẫn ngồi trên chiếc kiệu, bốn người áo trắng khiêng chiếc kiệu đứng thủ trước và sau.

Quần hào trông thấy hảo pháo xung thiên phía tây bắc họ đều không hề kinh dị.

Hoa Sơn Thiết Quải Tự Khẩu Thời Cuộc cười ha ha một tràng, nói:

- Hải Lão Nhi, trận mưa to vừa rồi đó chính là trời giúp cho người cơ hội chạy trốn, không ngờ ngươi lại bỏ qua cơ hội tốt đó, gió ngừng mưa tạnh mây tan trăng hiện trở lại rồi, e rằng những thủ đoạn của ngươi cũng không đủ bảo vệ lấy thân ngươi đâu.

Chung Nam Phiến Thiên Kiếm Bàng Chung liếc nhìn Diễm Thương Vũ Chính Cương một cái rồi nói:

- Không ngờ lão độc vật này lại đầu nhập Bạch Hoàng Giáo, đêm nay nếu không hợp lực diệt trừ hẳn đi thì sẽ để lại hậu quả vô cùng.

Diễm Thương Bát Tý đồng mỉm cười, nói:

- Khẩu huynh, xin ra tay trước, đệ sẽ đảm nhận trận thứ hai.

Hoa Sơn Thiết Quải Tử nói:

- Đối phó với tên độc vật Hải Hồn Quỷ tội danh của thiên hạ này bắt tất phải nói qui luật giang hồ với hắn, chúng ta cùng tiến lên đi!

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỷ trong lúc họ đang nói, lão vẫn ung dung ngồi trên kiệu, mỉm cười lạnh lùng không ngớt, dường như trong lòng lão không hề e sợ, mà vô cùng trấn tĩnh.

Diễm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương cười nói:

- Đương nhiên rồi. Bất quá chúng ta xem lão độc vật như? như? hà hà hà?

Tàn Độc Kỳ Tẩu ngồi trên kiệu đột nhiên lạnh lùng nói tiếp:

- Đêm nay lão phu thật sự thấu rõ được các ngươi đường đường chính chính là phường môn danh phái mà ai ai cũng tham sống sợ chết. Ha ha? Nếu Bạch Hoàng Giáo phát động tấn công thì chỉ trong nửa tháng là đã có thể nắm được giang hồ võ lâm trong tay.

Chung Nam Phiến Thiên Kiếm Bàng Chung quát lên giận dữ, phi thân nhảy lên, phóng một chưởng vào Tàn Độc Kỳ Tẩu trong kiệu.

Chưởng phong cương mãnh hung hiểm vô cùng.

Chưởng kinh đã sát bên người, đột nhiên hai người áo trắng phía sau vùng lên bốn chưởng.

Từ trong tay bắn ra một luồng lực đạo ghe gớm đánh thẳng vào Bàng Chung đang bay trên không? Chung Nam Phiến Thiên Bàng Chung lạnh lùng hừ một tiếng lộn người rơi xuống đất, đưa tay rút kiếm?

Ai ngờ trong lúc Bàng Chung vừa rút kiếm? thì thân hình run rẩy, đôi vai lắc lư sém té xuống.

Các đệ tử phái Chung Nam thấy hình như chương môn của mình trúng phải ám toán, có hai người vội vã phóng ra.

Chợt nghe Bàng Chung run rẩy kêu lên:

- Các người đừng đến, trong nước có độc?

Tiếng kêu chưa dứt, hai đệ tử Chung Nam phái chạy đến đó đều loạng choạng ngã nhào.

Hoa Sơn Thiết Quả Tử Khẩu Thời Cuộc thấy tình hình này mặt mày biến sắc, đề khí phi thân lên không muốn cứu Chung Nam Phiên Thiên Kiếm.

Ai ngờ một luồng gió tạt tới dữ dội.

Khẩu Thời Cuộc đành trầm mình xuống phía dưới nhưng không dám đưa chân chạm đất, cây thiết quả trong tay khẽ điểm lên mặt đất, người lại bắn lộn ra sau.

Trong khoảnh khắc đó, hai tên đệ tử phái Chung Nam ngã xuống đất miệng rên rỉ thê thảm, cả người lẫn lộn trong vũng nước như cực kỳ đau đớn.

Thân hình Phiên Thiên Kiếm lúc này lao đảo liên tiếp.

Chợt nghe một tiếng hú dài, một bóng người bay đến như phi mã hành không. Chỉ thấy người này vụt một cái đã bay trên đầu Bàng Chung, một tay nắm lấy cánh tay của Phiên Thiên Kiếm.

Lúc đó bốn người áo trắng đứng trước sau chiếc kiệu, đều đánh ra vù vù mỗi người hai luồng chương lực?

Tám đạo chương kinh cương mãnh vô song cuộn đến thế nhanh như bạt sơn đảo hải.

Chợt nghe một tiếng hét lên:

- Huynh cứ cứu Chung Nam chương môn, ta ngăn cản chương kinh!

Âu Dương Hải một tay nắm trúng cánh tay Bàng Chung, hít mạnh chân khí, đảo người một cái, chàng chẳng cần điểm tựa, mang luôn cả người Bàng Chung ra ngoài ba trượng.

Còn Lý Xuân Hoa tay không liên tiếp đánh ra ba chương, vận dụng xảo kinh đánh tám luồng chương lực kia.

?Vèo? một tiếng?

Trong kiệu đột nhiên bắn ra bốn đạo lực quang, phân làm ba hướng thượng trung hạ đâm vào Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa biết những ám khí đó đều là những thứ cực độc, nàng không dám đụng đến nó, chân khẽ búng nhẹ, thân hình khéo léo lông một vòng bay ra ngoài ba trượng.

Bốn tiếng pháo nổ?

Bốn đạo lục quang đó nổ tung trong không trung, bắn ra những vạt lửa màu lục, khi rơi xuống đất thì bùng cháy lên sáng rực cả một vùng xung quanh.

Quần hào đều kinh hãi toát mồ hôi.

Lý Xuân Hoa thấy oai liệt của ám khí đó, buộc miệng kêu lên:

- Nguy hiểm thật!

Nếu như nàng không kịp bay trở lại thì nhất định bị những tia lửa kia thiêu cháy mất rồi.

Âu Dương Hải cứu Phiền Thiên Kiếm Bàng Chung trở về, chỉ thấy mặt ông ta đỏ mồ hôi đầm đề ngồi bệt xuống đất, dường như đang vận dụng công lực mấy mươi năm của bản thân để chống lại độc khí.

Âu Dương Hải xoay mình định cứu hai đệ tử phái Chung Nam, chàng vừa nhìn thì giật mình?

Hai người đều bị tia lửa màu lục thiêu cháy.

Đột nhiên kiếm quang loé lên?

Một tiếng rên?

Chung Nam chưởng môn Bàng Chung rút trường kiếm trên vai chặt đứt chân phải từ gối trở xuống, máu phọt ra như suối.

Máu chảy ra toàn một màu đen sậm.

Bàng Chung cắn răng chịu đau, để cho sắc máu trở lại màu đỏ mới vận chỉ phong bế mạch máu, ông ta lúc này đã sức cùng lực kiệt, hơi thở dồn dập.

Rõ ràng Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỷ nhan lúc mưa to đã lên đồi chỗ cao, sau đó phóng độc vào những chỗ đọng nước xung quanh.

Không biết chất độc gì mà lợi hại như vậy.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy thảm trạng này đều kinh hãi.

Hề, hề, hề?

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỷ ngồi trên kiệu trúc phát ra tiếng cười gian xảo thâm độc lạ lùng, lão nói:

- Đây là một sự giáo huấn, hề hề? lão phu bốn mươi mấy năm nay không xuất hiện trên giang hồ võ lâm, đã có rất nhiều người quên sự lợi hại của lão phu rồi.

Người của ba phái Chung Nam, Hoa Sơn, Điểm Thương đều tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không một ai dám phát động tiến công, nên biết vùng nước xung quanh chỗ đất cao đó ước chừng hai trượng, người khinh công hơi kém thì không thể nào nhảy qua, làm sao có thể động thủ với người ta được?

Ngay cả Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải cũng cảm thấy chỗ đất cao nơi đặt chiếc kiệu của Tàn Độc nguy hiểm vô cùng, làm người phải chùn bước.

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỷ lại cười nói:

- Lão phu đến đây là có ước hẹn với một người, chứ không có ý muốn gặp đám các người. Hà hà? các người nếu biết lợi hại thì hãy mau rời khỏi đây, chớ nhúng vô chuyện người khác.

Hải Hồn Quỷ nói như vậy là có ý như cảnh cáo Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải. Thực ra Tàn Độc Kỳ Tẩu thực sự lợi hại, lão vừa trông thấy thân pháp khinh công cứu người của Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải thì đã biết hai người này võ công cực cao, lão không biết hai người thuộc phái nào, do đó lão vừa thăm tra lai lịch thân phận của hai người vừa đe dọa hai người.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, cất bước định đi tới, chợt thấy Lý Xuân Hoa đưa tay nắm chàng lại, nói nhỏ:

- Lão này quí kẻ đa đoan, không nên xem thường, lão chỉ ngồi bất động trong kiệu kỳ thực chỉ chỗ đất nhỏ xíu vuông tròn chừng bốn trượng lão đứng đó, thật chẳng khác nơi đầm rồng huyết hổ, sát khí tầng tầng lớp lớp.

Âu Dương Hải nghe vậy đành phải dừng lại, nhưng trong bụng chàng rất không phục.

Âu Dương Hải khẽ nói:

- Chẳng lẽ chúng ta đứng trơ ra ở đây?

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Lão nói muốn ước hẹn một người, chúng ta đứng im xem người lão đợi là ai, xem người đó đối phó với lão thế nào, chúng ta quan sát tình thế ra sao rồi hãy hạ thủ.

Tiếng hai người nói chuyện cực nhỏ cho nên người bên cạnh không nghe thấy gì. Hoa Sơn Thiết Quả Tử Khẩu Thời Cuộc đột nhiên đi đến chấp tay nói:

- Xin hỏi vị cô nương.

Lý Xuân Hoa thản nhiên nói:

- Không biết Khẩu chương môn có việc gì?

Thiết Quả Tử Khẩu Thời Cuộc ngạc nhiên nói:

- Khẩu môn nếu đoán không sai, cô nương nhất định là?

Lý Xuân Hoa đột nhiên nháy mắt, Khẩu Thời Cuộc là người rất cơ trí thấy vậy liền im bặt, ông ta phát ra tràng cười lớn để thay cho mấy câu nói sau.

Chợt nghe Tàn Độc Kỳ Tẩu ngồi trên kiệu mỉm cười lạnh lùng, tự nói cho mình nghe:

- Lão phu kại lỡ hẹn rồi, hà hà, chẳng lẽ hẳn cũng sợ sự lợi hại của lão phu mà rút cổ quay về?

Thình lình? một thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Hải lão quí, lão đừng nhân trời tối mà lật thuyền, người mà lão đợi đã đi mất tầm rồi.

Câu nói vừa dứt, ngoài bảy trượng đột nhiên xuất hiện một lão già áo lam che mặt, ông ta chính là lão già che mặt mới rồi dùng chưởng đánh Chấn

Sơn Dân. Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải thấy lão già che mặt lại xuất hiện, không khỏi ngạc nhiên?

Nhất là Lý Xuân Hoa, nàng đã thấy qua khuôn mặt của lão già này lúc thanh qui kiếm của Âu Dương Hải đánh rớt tấm khăn che mặt.

Khuôn mặt của lão nhân rất quen thuộc xuất hiện trong mắt nàng, cho nên nàng buột miệng kêu:

- Đường bá bá!

Nàng đã cho rằng lão già che mặt chính là viện chủ Đường gia đại viện. Nhật Nguyệt Luân Đường Tông Chủ.

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỷ trông thấy ông ta, đột nhiên hừ một tiếng, nói:

- Hữu thống soái, lão phu thấy giáo chủ thường thường lễ nhượng người, mà người lại chuyên làm cho lão phu xúi quẩy.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải đều biến sắc. Nói như vậy lão già bịt mặt lại là hữu thống soái, nhân vật cực cao của Bạch Hoàng Giáo.

Lão già bịt mặt lạnh lùng cười nói:

- Hải Hồn Quỷ, lão là quân sư duy nhất của bọn giáo, lão phu mỗi lần gặp chuyện khó đều phải thỉnh giáo Hải huynh, làm sao dám đắc tội với lão, hơ hơ?

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỷ cười nham hiểm:

- Hữu thống soái, nếu người không phục lão phu chỉ huy, thì chúng ta hãy làm một cuộc so tài cao thấp.

Lão già bịt mặt cười nói:

- Hay lắm, hay lắm. Chúng ta tiếp xúc với nhau mấy năm rồi, nhưng trước sau vẫn ngậm thử nhau, ai cũng không phục ai, khó lắm chúng ta mới được ngày hôm nay so tài cao thấp như ý muốn, nhưng?

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỷ nói tiếp:

- Nhưng làm sao? Người nói ra đi?

Lão già bịt mặt cười khan một tiếng, nói:

- Hôm nay chúng ta giao đấu, nếu lão thua thì làm sao?

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỷ lạnh lùng cười nói:

- Lão phu nếu bại dưới tay người, thì sẽ lập tức rút lui khỏi Bạch Hoàng Giáo.

Lý Xuân Hoa nghe vậy mừng thầm, không ngờ đại thống soái Bạch Hoàng Giáo lại cùng nhau tranh quyền, như thế chỉ có lợi cho phe mình chứ không có hại.

Lão già bịt mặt cười nói:

- Hải huynh, một khi lão đã rút khỏi bọn giáo thì tổn thất sẽ rất lớn. Hơ hơ? ngay cả giáo chủ cũng không để cho lão rút khỏi bọn giáo. Huống chi ý muốn của ta cũng không phải đẩy lão ra khỏi bọn giáo, mà là chỉ muốn lão nghe lời chỉ huy của ta thôi.

Tàn Độc Kỳ Tẩu lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu người bại thì thế nào?
Lão già bịt mắt đáp nhanh:
- Vĩnh viễn phục tùng sự chỉ huy của lão.
Ông ta vừa nói xong, phía tây bắc đột nhiên có một đạo hào quang bắn vọt lên trời.
Lúc này đã canh năm, trăng sao đã lặn mặt đất tối mò, cho nên luồng hoa qung đó vô cùng rõ ràng sáng sủa, trong ánh hào quang thấp thoáng có tiếng la hét.

HẾT TẬP 3

Chương 8

NGƯỜI CHE MẶT (Tiếp theo)

Lão già bịt mắt đột nhiên nói:
- Hải huynh, cuộc tử võ của chúng ta tại đây đổi sang ngày khác đi. Xem tình hình thế này người của bốn giáo đã trúng quỷ kế của địch nhân, bị bao vây trong biển lửa rồi.
Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quý cười hề hề hai tiếng, nói:
- Có phải là gã tiểu tử cuồng điên thuộc hạ của Bạch Hoàng Giáo chủ không?
Lão già bịt mắt vội nói:
- Hải huynh, nếu lão không mau đi cứu thì thương vong của bốn giáo lão hoàn toàn phải chịu trách nhiệm.
Tàn Độc Kỳ Tẩu cười lạnh lùng nói:
- Gã tiểu tử đó được giáo chủ nuông chiều quá mức rồi, để cho gã ném mùi đau khổ một phen đi.
Đột nhiên lão già bịt mắt rút từ trong người một ngọn hoàng kỳ, nói:
- Tả thống soái tiếp Bạch Hoàng Lệnh Kỳ.
Tàn Độc Kỳ Tẩu và bốn người áo trắng thấy Lệnh Kỳ đột nhiên rập mình thi lễ, yên lặng đợi mệnh lệnh.
Lão già bịt mắt trầm giọng nói:
- Bây giờ mệnh lệnh cho tả thống soái lập tức đi giúp sức Bạch Hoàng Lệnh Chủ.
Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quý lạnh lùng hừ một tiếng, nói:
- Món nợ của hữu thống soái ngày hôm nay người nhớ lấy.
Bốn người áo trắng đột nhiên nâng kiệu tung mình nhảy qua vũng nước xung quanh.
Âu Dương Hải hét lớn một tiếng vội vã xông đến phóng một chưởng cách không.
Lão già bịt mắt vọt tới, tả chỉ điểm ra mãnh liệt.

Lý Xuân Hoa cũng biết đây là thời cơ tốt nhất nếu có thể cản hai người bọn họ lại một khắc thì chiến sự bên kia phần thất bại nặng nề sẽ thuộc về Bạch Hoàng Giáo.

Tuy nàng vẫn không biết phe nào đối địch với Bạch Hoàng Giáo, nhưng hảo pháo mới rồi xuất hiện là của Khiên Thủ Bang thì có thể Lý Xuân Hồng muội muội đã xuất lĩnh huynh đệ trong Khiên Thủ Bang truy kích địch nhân. Lý Xuân Hoa quát lớn:

- Khẩu chương môn, chúng ta tận lực ngăn chúng lại.

Lý Xuân Hoa như một cánh én lướt đến tấn công Tàn Độc Kỳ Tẩu.

Hoa Sơn Thiết Quải Tử Khẩu Thời Cuộc đắc ý cười ha hả, nói:

- Lý bang chủ, chúng ta đã nhận lệnh của Lý Xuân Hồng cô nương truy kích lão độc vật này. Ha ha? Lý Xuân Hồng cô nương thật là người mưu trí hơn người, làm địch nhân phải trúng kế.

Người bịt mặt trông thấy Lý Xuân Hoa xuất thủ liền quát lớn một tiếng, tả chương tổng ra một luồng kinh phong ào ạt đánh tới..

Lý Xuân Hoa không tiếp chương, lách mình nhảy tránh, nói:

- Khẩu chương môn, muội muội của ta đã đến đây rồi ư?

Thiết Quải Tử Khẩu Thời Cuộc cười nói:

- Hảo thư của Thanh Đạo Minh, đại bộ phận đều đã tập trung ở đây.

Lý Xuân Hoa nghe vậy mừng rỡ vô cùng, hỏi:

- Xin hỏi Khẩu chương môn, các vị có phải đã gia nhập vào Thanh Đạo Minh?

Thiết Quải Tử Khẩu Thời Cuộc nói:

- Ba phải Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương mấy ngày trước nhận được sự hậu ái của Lý Xuân Hồng cô nương và đã gia nhập Thanh Đạo Minh. Cuộc chiến hôm nay rất khẩn yếu, hai bên đều tung hết chủ lực?

Chợt Lý Xuân Hoa hét lên một tiếng, thân người vụt xông tới dùng một chiêu ?Hoàng Tảo Ngũ Nhạc? vỗ vào yếu huyệt ?Huyền Cơ? của lão già bịt mặt.

Lúc này đệ tử ba đại phái đều đã vây chặt chiếc kiệu của Hải Hồn Quỷ.

Lão già che mặt thấy Lý Xuân Hoa xuất thủ, cười nhạt một tiếng, thân hình đột nhiên lướt ra mấy bước tránh một chiêu của Lý Xuân Hoa, đồng thời bay thẳng đến sát bên người Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải giận dữ hét lên, tả chương từ trước ngực tổng nhanh ra.

Một luồng lực đạo ghê gớm từ ngọn chương đánh thẳng vào lão già che mặt.

Thân người lão già che mặt vẫn còn chưa chạm đất hữu chương cất lên nghênh đón cương lực nội gia của Âu Dương Hải, chỉ một cái quạt tay, thân người đã chạm xuống đất.

Âu Dương Hải cảm thấy cương lực nội gia đánh ra của mình bị một lực âm nhu hút qua một bên, bất giác thất kinh vội trầm khí tại đôn điền, đảo người di động sang trái ba thước.

Lão già che mặt mỉm cười lạnh lùng, nói:

- Công lực của ngươi khá lắm, tiếp một chiêu nữa của lão phu xem sao?
Tay phải lão giơ lên, một chiêu phiêu diêu bay thẳng tới.

Thế chiêu của lão đánh ra không có một chút tiếng gió nào, cứ như
tiền tay đánh ra vậy.

Chợt nghe Lý Xuân Hoa kêu lên:

- Không nên tiếp chiêu lực của lão.

Soạt, soạt, soạt?

Lý Xuân Hoa đã rút trường kiếm, liên tục đánh ra năm nhát kiếm.

Năm nhát kiếm này đều là chiêu thức cực kỳ tinh diệu.

Chỉ thấy kiếm quang lưu động, kiếm ảnh tung hoành biến hoá ra một
bức màn kiếm, ngăn chặn thế công của lão già bịt mặt.

Âu Dương Hải trông thấy kiếm chiêu của Lý Xuân Hoa, cười nói:

- Xuân Hoa tỷ tỷ, trình độ kiếm pháp của tỷ tỷ cao thâm vô cùng.

Chàng nói xong cũng liền đánh ra một chiêu thẳng vào lão già bịt mặt.

Uy thế đòn chiêu này của Âu Dương Hải rất ghê gớm. Chiêu phong
vù vù mãnh liệt âm chiêu dữ và đập vào vách đá.

Lý Xuân Hoa nghe lời khen của Âu Dương Hải lòng dạ hoan hỉ, cổ tay
lắc một cái, kiếm ảnh đang lưu động chợt hợp lại làm một, đâm thẳng vào
ngực lão già bịt mặt.

Lão già bịt mặt trước sau đều thọ địch mà hai người trẻ tuổi này lại là cao
thủ tuyệt đỉnh võ lâm, lúc này chiêu phong và mũi kiếm sắp trúng người
ông ta rồi.

Chợt lão toàn thân nằm rạp xuống đất.

Lý Xuân Hoa hét lên vội trâm cổ tay, một chiêu ?Khu Châm Địch Hải?
đâm vào huyệt cơ huyết của lão già bịt mặt.

Âu Dương Hải đánh một chiêu vào lưng lão già bịt mặt, nhưng lão lại
đột ngột nằm rạp xuống, thế chiêu bay vào không trung, một luồng tiềm
lực bay thẳng vào Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa vận khí vào tay trái chuẩn bị hoá giải chiêu kinh mãnh
liệt của Âu Dương Hải, trường kiếm ở tay phải vẫn đâm vào yếu huyệt của
lão già bịt mặt.

Ngay lúc đó lão già bịt mặt đã dán mình sát xuống đất, bay ra ngoài một
trượng rồi nhảy thẳng dậy.

Âu Dương Hải quát lớn một tiếng, người như cung tên bắn vọt theo.

Bỗng nghe lão già bịt mặt buông tiếng cười quái gở?

Tay trái cất lên, chiêu phong bay vút vào Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hoa thấy lão già che mặt xuất chiêu, trong tiếng hơi gió có
mùi lạ, giật mình hét lên:

- Lùi lại mau lên, chiêu phong có độc.

Hốt nhiên, một tia sáng loé lên.

Một đạo bạch quang phi thẳng vào lão già che mặt.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, hít mạnh chân khí đan điền, phi thân bay lên cao ba trượng, lôn người một cái biến thành thân pháp? Thương Ưng Tróc Yến? rút kiếm bỏ xuống đầu lão già che mặt.

Chưởng thế của lão già che mặt đánh ra thì luồng hàn quang đã đến sát bên người, ai ngờ lão không hề loạng choạng, rút tay lại, một thanh đoản kiếm đã cầm ở tay, thù pháp xảo diệu cực kỳ.

Lão vừa cầm đoản kiếm, thanh quỷ kiếm của Âu Dương Hải đã xé gió xoay tít.

Lão già che mặt mỉm cười nham hiểm, thanh đoản kiếm trong tay lão chia ra đón chưởng Âu Dương Hải đánh tới, liền đó?

Lão lắc vai, đột nhiên vọt ra xa chín thước, cánh tay phải vận chỉ tung ra cương khí nội gia theo thế? Thiệt Tụ Thần Công?, cách không quét ngay vào hạ bộ của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hít một hơi chân khí tại đan điền, xoay mình trên không trung vọt thẳng tới trước đến sát bên lão già bịt mặt.

Cú xoay người trên không này hoàn toàn nhờ vào một hơi chân khí tại đan điền vận chuyển, nếu không có khinh công thượng thừa và nội công thâm hậu thì khó mà làm được.

Thình lình?

Kiểm trong tay phải Âu Dương Hải đảo qua tay trái cầm ngược chuôi kiếm, thúc ngược mũi kiếm lại.

Chiêu này có thể nói mau lẹ tuyệt luân, kỳ bí vô cùng.

Lúc lão già bịt mặt cảnh giác thì thanh quỷ kiếm đã đến sát người.

Ngay lúc khẩn cấp đó?

Lão già che mặt lạnh lùng hừ một tiếng, ông tay áo trái phất mạnh vào thân kiếm, lập tức có một luồng tiềm lực đánh bật thanh kiếm ra, tay phải vung tới bầu vào cổ tay cầm kiếm của Âu Dương Hải.

Nhưng Âu Dương Hải đột nhiên biến thức, tay trái cầm ngược chuôi kiếm lại chuyển qua tay phải cầm kiếm quét xéo ra.

Ánh sáng xanh loé chớp nhanh như điện.

Một tiếng hự?

Vạt áo lão già bịt mặt bị kiếm chém đứt tung.

Tuy chưa chạm đến da thịt lão già che mặt, nhưng chiêu kiếm thuật này cũng làm cho lão cảm thấy kinh hãi vô cùng, và lão cũng cực kỳ phẫn nộ?

Nhất kiếm của Âu Dương Hải không sát thương được lão chàng cũng hét hồn. Lúc này mắt chàng tiếp xúc mục quang ghê rợn của đối phương, chàng không khỏi sửng lại?

Âu Dương Hải vội cầm kiếm đứng vững, rút lại thủ thế.

Chợt nghe mấy tiếng rú thê thảm, liên tục vang lên.

Lý Xuân Hoa quay đầu lại nhìn?

Chỉ thấy Tàn Độc Kỳ Tàu bị các đệ tử phái Hoa Sơn, Chung Nam, Điem Thương vây bọc trùng trùng, đột nhiên lão triển khai thế kiêu cùng cực kỳ

dị. Bốn người áo trắng đồng loạt khiêng kiệu xoay vòng tròn xông thẳng vào đám người.

Nơi chiếc kiệu lập tức có ba bốn người đệ tử rú lên ngã xuống.

Lý Xuân Hoa thấy vậy thất kinh lắc mình phi thân lên không?

Nhưng thân hình của lão già che mặt còn nhanh hơn, bay vọt lên phóng ra một đạo kinh lực trầm hùng bay thẳng vào Lý Xuân Hoa.

Âu Dương Hải vung kiếm thành một đạo cầu vòng, cả người và kiếm đuổi theo rất nhanh.

Ba người xuất thủ tuy có trước có sau nhưng tốc độ rất nhanh làm người xem tưởng ba người đồng loạt phát chiêu?

Mấy tiếng hự vang lên?

Ba bóng người từ trên không bay xuống.

Chỉ thấy đôi mắt Lý Xuân Hoa loé sáng giận dữ nhìn lão già che mặt.

Còn Âu Dương Hải mặt mày tái nhợt, thanh quỷ kiếm rơi xuống, chàng cúi xuống nhặt lên. Lão già che mặt đứng yên trên mặt đất cực kỳ ung dung, cười nhạt nói:

- Lão phu mấy mươi năm nay chưa gặp cường địch, không ngờ hôm nay lại đụng phải hai kẻ địch trẻ trung như các người, võ công cao cường của các người làm lão phu kinh ngạc.

Chính trong lúc này kiệu trúc của Tàn Độc Kỳ Tẩu đã xông ra khỏi trùng vây, nhắm hướng mặt trời mọc lao đi.

Bốn người áo trắng cước bộ thật nhanh, ngay cả chương môn nhân hai phái Hoa Sơn, Điểm Thương đuổi theo cũng không kịp họ.

Lão già bịt mặt hơi ngừng lại rồi nói:

- Nhưng lão phu không rõ trên đời này trừ Bạch Hoàng Giáo ra lại còn có ai có thể dạy được đệ tử như vậy?

Lý Xuân Hoa thấy trong lúc lão nói, đôi mắt lấp lánh hung quang? Nàng kinh hãi vội hét lên:

- Âu Dương thiếu hiệp, chú ý?

Vừa mới buông lời.

Chỉ nghe lão già bịt mặt cười ha hả một tràng?

Tay phải điểm ra hai chỉ?

Hai đạo bạch quang bắn thẳng vào Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa. Chỉ phong rít lên, xé gió.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải trường kiếm trong tay mỗi người múa tít thành một bức màn kiếm, người nhanh chóng lùi lại.

Âu Dương Hải vì phát giác hơi trễ, cảm thấy cổ tay tê dại, trường kiếm rơi xuống đất, còn người cũng ngã nhào.

Lão già bịt mặt đánh ra hai chỉ xong thì đã tung mình lên không đi mất.

Lý Xuân Hoa vội tiến lại xem, thấy cổ tay Âu Dương Hải trầy sát mạch môn máu đang tuôn chảy, nàng bắt giác cau mày.

Lúc này Hoa Sơn Thiết Quả cũng đến gần, nói:

- Nếu không bị thương đến mạch môn, có thể dùng Kim Thương được cầm máu.

Nói xong, ông ta lấy ra một bao thuốc, Lý Xuân Hoa rắc thuốc lên vết thương ở cổ tay Âu Dương Hải, xé một miếng vải băng vết thương lại.

Âu Dương Hải thở ra một hơi nói:

- Chỉ lực của người đó lợi hại vô cùng, nếu phát giác chậm thì nhất định không tránh kịp.

Lý Xuân Hoa ngẩng đầu nhìn ra, nàng thá ngoài bảy tám trượng xác chết đầy đất, nàng buồn bã thở dài, nói:

- Dù bị thương nhiều người như thế này nhưng có thể cũng có ích lớn lao.

Thiết Quải Khẩu Thời Cuộc cười mỉu, nói:

- Chiến sự phía bên kia của Lý Xuân Hồng cô nương chắc đã thu được thắng lợi hoàn toàn.

Âu Dương Hải đứng dậy nói:

Bị mờ 1 dòng không đọc được?

Lý Xuân Hoa quay nói với Khẩu Thời Cuộc:

- Chúng tôi có ngựa cưỡi, phải đi trước đây!

Khẩu Thời Cuộc gật đầu nói:

- Việc rất gấp, tiểu thư cứ đi trước đi!

Âu Dương Hải che miệng huýt một tiếng?

Chàng và Lý Xuân Hoa phóng thẳng đến hướng Tây Bắc.

Vừa đến miệng cốc, phía sau đã vọng lên tiếng vó ngựa, Ô Vân Thần Câu đã đuổi đến.

Lý Xuân Hoa hơi đỏ mặt, nói:

- Chúng ta chỉ có một con ngựa mà hai người cùng cưỡi, huynh lên trước đi. Âu Dương Hải nhìn nàng một cái, tung mình lên ngựa.

Lý Xuân Hoa nhẹ nhàng nhảy lên sau?

Một tiếng ngựa hí, Ô Vân Thần Câu đã tung bốn vó phi ra khỏi hẻm núi.

Chợt nghe Lý Xuân Hoa thở dài buồn bã, nói:

- Âu Dương huynh, huynh có biết thân thế của chị em chúng tôi không?

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Không biết.

Lý Xuân Hoa nói:

- Huynh có cảm thấy lạ rằng ta gọi lão già che mặt là Đường bá bá không?

Âu Dương Hải khẽ ừ một tiếng nói:

- Tỷ tỷ không nhắc đến thì ta cũng quên hỏi.

Lý Xuân Hoa thở dài:

- Lão già che mặt đó cực giống viện chủ Đường Gia Đại Viện Nhật Nguyệt Luân Đường Tông Chủ.

Âu Dương Hải thất kinh hỏi:

- Thế tại sao tử tử lại gọi ông ta là Đường bá bá?

Lý Xuân Hoa nói:

- Đường Gia Đại Viện mười mấy năm trước và phụ thân của ta giao tình rất thâm thiết.

Âu Dương Hải hỏi:

- Không biết Xuân Hoa tử tử lệnh tôn xưng hô thế nào?

Lý Xuân Hoa nói:

- Phụ thân của ta chính là Lý gia đại viện chủ, Uy Chấn Bát Hoang Lý Thiên Phát.

Âu Dương Hải kinh ngạc ồ lên một tiếng quay đầu lại, trông thấy mắt Lý Xuân Hoa ngấn lệ.

Lý Xuân Hoa chớp mắt, hai giọt nước mắt rơi xuống bị gió thổi đi thật xa, nàng cười buồn bã nói:

- Lúc phụ thân ta còn tại thế, Đường gia đại viện Đường Tông Chủ thường đến nhà ta, cho nên mặt mũi ông ta rất quen thuộc với ta.

Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, hỏi:

- Tử tử nói hữu thống soái của Bạch Hoàng Giáo là Đường Gia Đại Viện Chủ?

Lý Xuân Hoa than rằng:

- Đây là chuyện không thể có, mới rồi lão già bịt mặt giao thủ rất lâu mà ta vẫn không thấy chiêu thức của lão ta là võ công của Đường Gia.

Bị mờ 2 dòng?

Lý Xuân Hoa ừ một tiếng, không đáp lại.

Ô Vân Thần Câu phóng vun vút như bay.

Đột nhiên phong cốc trước mặt có một cụm khói đen, hai người phi ngựa đến?

Tiến vào phong cốc, nghe thấy mùi hôi theo gió đập vào mũi.

Lúc này chung quanh rất tĩnh lặng, không có dấu tích của cuộc chém giết nào.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều xuống ngựa đi đến một hẻm núi, trước mắt là một bãi cỏ rộng lớn.

Trên bãi cỏ này bị cháy ba bốn khoảnh đất, trên chỗ cháy có một cái xác đen thui như than, đao thương kiếm gãy vất bừa trên đất. Vài nowi hầy còn bốc khói đen.

Đây là một cảnh tượng cực kỳ thê lương.

Từ đó có thể tưởng tượng rằng chiến sự nơi đây thật kịch liệt.

Nhưng không biết tại sao xung quanh lại không có một người nào, hình như người của đôi bên tham chiến đều chết sạch cả rồi.

Mặt Âu Dương Hải vẽ bi thương?

Rõ ràng chàng thấy cảnh tượng thảm khốc này mà lòng cảm thấy buồn thương.

Chàng nghĩ:

- ?Vì sao nhân loại cứ phải tàn sát lẫn nhau??

Sự suy nghĩ của Lý Xuân Hoa thì lại khác, nàng chỉ nghĩ:

- ?Không biết bên mình chết bao nhiêu người? Thắng hay là thua? Hiện giờ Hồng muội muội đang ở đâu??

Hai người đứng rất lâu tại cánh đồng này?

Đột nhiên?

Lý Xuân Hoa nghe thấy phía sau có tiếng chân bước?

Hai người bất giác vội quay lại?

Bốn đạo mục quang tiếp xúc?

Chỉ thấy phía sau hiện ra ba mươi mấy đại hán vạm vỡ, trong tay họ đều nắm chặt một cây cung đã lắp tên, nhắm thẳng vào hai người.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều kinh hãi.

Hiển nhiên hai người đã đứng trong tầm bắn khoảng ngoài bảy trượng, đã là mục tiêu của cung tên, bất cứ khinh công cao đến đâu cũng không thể thoát được.

Chợt Lý Xuân Hoa hạ giọng:

- Âu Dương huynh, nếu họ vừa buông tên, chúng ta đồng thời rút kiếm, huynh yểm hộ cho ta, dùng tốc độ cực nhanh xông vào trận địa địch, thì có thể giảm trừ được uy hiếp của cung tên.

Lúc này những đại hán vạm vỡ kia từ từ di động bước chân, bao vây thành hình vòng cung.

Với những cử động nhẹ nhàng của họ đủ biết ba mươi sáu tay cung thủ này đều có sở lực nội công cực thâm hậu.

Lý Xuân Hoa kinh thán, không ngờ kẻ địch lại có đám cung thủ này.

Âu Dương Hải cũng cảm thấy ba mươi sáu tay cung thủ này vô cùng đáng sợ?

Vòng này chặt chẽ đến đáng sợ?

Đây là phút làm người ta ngừng thở?

Thình lình?

Một tiếng huýt vang lên lạnh lạnh?

Một bóng người màu xám lao tới như bay.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe thấy tiếng huýt này đều giật mình. Sau khi thấy rõ mặt người mới đến, trên mặt hai người lộ vẻ mừng rỡ.

Người mới đến cũng thấy rõ Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, ngạc nhiên rồi mừng rỡ kêu lên:

- Âu Dương huynh, Lý minh chủ.

Thanh âm chưa dứt, người đó đã xông vào trận cung tên.

Ba mươi sáu tay cung thủ nghe thấy tiếng kêu ?Lý Minh Chủ? dây cung nhất tề thu lại, đồng loạt kêu lên ?Minh chủ về rồi, Minh chủ về rồi!?

Hoá ra những người này toàn là người của Thanh Đạo Minh, chỉ vì những cung thủ này sau khi Lý Xuân Hoa mất tích, gần đây mới được Lý Xuân Hồng tổ chức, cho nên Lý Xuân Hoa không nhận ra họ.

Âu Dương Hải đi lên hai bước để đón, nói:

- Trịnh huynh, lâu quá không gặp, Lý Xuân Hồng cô nương khỏe chứ?
Người mới đến chính là Trình Hồ.

Trịnh Hồ cúi mình chào Lý Xuân Hoa xong, cười với Âu Dương Hải:

- Âu Dương huynh, ta và Lý tiểu thư tìm các người muốn chết!

Âu Dương Hải khẽ siết tay Trịnh Hồ, nói:

- Trịnh hồ, huynh cực khổ quá!

Với cử chỉ thăm hỏi đơn giản ngắn gọn của hai người đã bộc lộ tình cảm bằng hữu rất sâu sắc.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Trịnh Hồ, sau khi ta mất tích, tình hình xảy ra thế nào?

Trịnh Hồ khẽ thở dài nói:

- Từ khi mình chủ mất tích, người trong toàn bang phân toả ra các nơi tìm kiếm thăm dò? tứ đại đàn chủ Khiên Thủ Bang đã thăm tử và những biến cố liên tiếp xảy ra, đã làm Lý Xuân Hồng tiểu thư rất bi phẫn?

Lý Xuân Hoa không đợi Trịnh Hồ nói hết, thất kinh hỏi:

- Sao? Người nói tứ đại đàn chủ thăm tử?

Âu Dương Hải buồn bã thở dài nói:

- Phải đó, Khiên Thủ Bang đã bị huỷ diệt toàn bộ, tứ đại đàn chủ thăm tử, Liên Mị hộ pháp lại là người của Bạch Hoàng Giáo, và chết dưới tay Âu Dương Hải này?

Lý Xuân Hoa nghe vậy tái mặt, thân người run rẩy, đôi mắt nàng nhìn chăm chú vào mặt Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nói tiếp:

- Lúc tại hạ gặp mình chủ, vì sợ làm mình chủ đau lòng cho nên không nói ra tin dữ này?

Chàng thở dài một tiếng, kể lại tường tận tất cả những chuyện xảy ra cho Lý Xuân Hoa nghe.

Lý Xuân Hoa nghe xong hừ một tiếng, nói:

- Ta, Lý Xuân Hoa thề báo thù cho các huynh đệ tỷ muội đã chết.

Toàn thân nàng run rẩy, răng cắn chặt, tức giận đến tái mặt.

Trịnh Hồ nói:

- Hôm nay cùng với kẻ sách thân cơ diệu toán của Lý Xuân Hồng cô nương, đã giết được hơn một trăm tên Bạch Hoàng Giáo?

Trịnh Hồ hơi ngừng lại, kể qua vắn tắt:

- Tám ngày trước, vì Âu Dương huynh vội tìm kiếm tông tích của mình chủ rồi thất tung luôn.

Lý Xuân Hồng cô nương lo lắng vô cùng. Lúc đó chúng tôi truy đến Hà Bắc vẫn không thấy hành tung của Âu Dương huynh? Ở tại Hà Bắc, chúng tôi nghe được một tin rằng Bạch Hoàng Giáo muốn phát động một cuộc tấn công tàn khốc, thế là Lý Xuân Hồng tiên thủ nhanh chóng điều động một loạt nhân thủ theo kế giương đông kích tây dụ địch đuổi theo, cuối

cùng với sự bố trí như thần của Lý Xuân Hồng tiêu thụ, bên ta với bốn mươi mấy người đánh bại bên địch thu được thắng lợi lớn, tên mặc Kim hoàng trường bào cũng bị trúng tên phải chạy trốn.

Trịnh hồ nói đến người mặc kim bảo trường bào trên mặt lộ vẻ rất kích động, Âu Dương Hải đương nhiên biết Trịnh Hồ đã từng bị người mặc Kim hoàng trường bào đánh bại, hôm nay thấy đối phương bỏ chạy nhục nhã nên vui mừng khó tả xiết.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Mọi người của ta hiện giờ ở đâu?

Trịnh Hồ nói:

- Lý tiểu thư hiện giờ đang ở tại hang núi chữa thương cho những người bị thương. Tiểu nhân dẫn các vị đi đến đó ngay.

Lúc này ba mươi sáu tay cung thủ đã xếp thành hai hàng cung kính hầu một bên, thấy Lý Xuân Hoa đi đến, nhất tề cúi mình nói:

- Thanh Đạo Minh tam thập lục xuyên tâm tiễn bái kiến Lý minh chủ.

Lý Xuân Hoa mỉm cười, gật đầu nói:

- Chư vị khổ cực quá, mọi người xin hãy lui về nghỉ ngơi.

Âu Dương Hải nghe đến cái tên ?Tam thập lục xuyên tâm tiễn? nghĩ thầm:

- ?Họ dùng hiệu đặt tên như vậy, chẳng lẽ ai ai cũng có tài thần tiễn xuyên tâm??

Trịnh Hồ cười, nói:

- Lý minh chủ, hôm nay đại chiến thắng lợi, toàn đều nhờ vào ba mươi sáu Xuyên tâm tiễn thủ, mỗi một người bọn họ đề đáng xưng là thần tiễn, bá phát bá trúng, mũi tên nào cũng bắn trúng tim kẻ địch.

Lý Xuân Hồng biết Trịnh Hồ không hề khoa trương, nàng bất giác ngó bọn cung thủ một cái?

Chỉ thấy bọn họ ai ai thân thể cũng cường tráng khoẻ mạnh, lưng hồ tay vượn, đặc biệt nhất là thân quang hai mắt lấp lánh như điện, nàng bất giác khen thầm:

- ?Thật đúng là vóc dáng của tay thần tiễn!?

Trịnh Hồ dẫn mọi người đến một khe núi, băng qua một khu rừng tùng rậm rạp, đến một thâm cốc mọc đầy tùng xanh, cỏ xanh tươi tốt, đối diện với vách núi.

Thâm cốc này quanh co ngoằn ngoèo, đi chừng nửa dặm, chuyển qua một góc núi, cảnh vật trước mắt đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy xung quanh vách núi sừng sững rừng cây trước mặt lộ ra vài căn nhà tranh mới xây dựng lên.

Âu Dương Hải thấy hình thế xung quanh phải khen thầm:

- Lý Xuân Hồng thật có tài điều quân bố trận, nàng chọn lấy khe núi này chỉ cần giữ được con đường thông đạo kia thì có thể cự lại quân địch đông ngàn vạn người.

Đột nhiên một tiếng kêu mừng rỡ từ trong căn nhà tranh vọng ra:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ?

Tiếp đó một cô gái áo trắng chạy ra? nàng như một con Yến bay khỏi tổ, lao thẳng vào ôm lấy Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa giang đôi tay, hai người ôm nhau thật chặt?

Họ không nói một câu nào, nhưng đôi mắt hai người đều ràn rụa nước mắt.

Hỏi lâu?

Lý Xuân Hoa mới nói một câu:

- Muội muội, muội thật là được việc!

Lý Xuân Hồng thổ thức nói:

- Tỷ tỷ, muội nhớ tỷ tỷ chết được, nếu tỷ tỷ không về chắc muội đau lòng chết mất. Lúc này trong nhà tranh có mười mấy người đi đến, trên vai, cánh tay, đùi họ đều quấn bằng vải trắng, trên áo dẫu máu hãy còn, họ đều tươi cười.

Lý Xuân Hoa vừa trông thấy họ vội bước tới cười nói:

- Chư vị anh hùng hào kiệt, các vị đã đến đây, Lý Xuân Hoa này cảm kích vô ngần?

Nàng thấy người trong bản mình đối với thân hữu ái như vậy, cảm động đến rơi lệ.

Côn Luân chương môn Kiếm Dã Chân Nhân trong số đó vuốt râu cười nói:

- Minh chủ bình an trở về, xin thứ lỗi cho chúng tôi không ra nghinh đón được.

Trong mười mấy người của phái Côn Luân, có người là đệ tử tục gia.

Đột nhiên trên con đường trong khe núi vang lên tràng cười ha ha rất lớn:

- Kiếm Dã đạo trưởng, các vị khổ cực quá.

Chỉ thấy miệng cốc xuất hiện hai mươi mấy người, họ chính là bọn Hoa Sơn Thiên Quải Tử Khấu Thời Cuộc, Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương và Chung Nam Phiến Thiên Kiếm Bàng Chung.

Lý Xuân Hồng vừa trông thấy Phiến Thiên Kiếm Bàng Chung được mọi người dìu tới thì vội vã chạy tới hỏi:

- Bàng chương môn, người?

Phiến Thiên Kiếm Bàng Chung cười ha hả nói:

- Chúng tôi tổn thất mười mấy người đệ tử và ta mất một chân, nhưng đổi lại là một trận thắng. Lý cô nương, cô nói chúng tôi có bị thiệt không?

Lý Xuân Hồng buồn bã than rằng:

- Nếu không có mọi người và Bàng Chương môn dẫn dụ Tàn Độc Kỳ Tẩu thì chúng ta chắc phải mất mát, cho nên nói công lao trận này Bàng Chương môn đứng đầu.

Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cường mỉm cười:

- Một lũ võ phục bọn chúng tôi nếu không có Lý cô nương dụng quân như thần, quyết thắng ngàn dặm thì có thể tranh nổi cao thấp với bọn ma đầu Bạch Hoàng Giáo được. Hoa Sơn Thiết Quải Tử Khẩu Thời Cuộc khê than một tiếng, nói tiếp:

Vũ huynh nói rất phải, ngày trước chúng ta cho rằng Bạch Hoàng Giáo chỉ là một lũ tà ma ngoại đạo, thân phận nhỏ bé, không đáng đánh, nhưng qua mấy trận kịch đấu chúng ta cảm thấy thực hổ thẹn, chẳng những Bạch Hoàng Giáo thể lực mạnh mẽ mà còn có những tên ma đầu đủ làm mọi người kinh khiếp. Dù chín đại môn phái trong Trung Nguyên liên minh đôi kháng Bạch Hoàng Giáo, nhưng nếu không có người mưu trí tuyệt thế như Lý cô nương đến điều hành thông suốt thì e rằng chỉ mấy ngày là giang hồ võ lâm thiên hạ bị huỷ diệt.

Lý Xuân Hồng đột nhiên nghiêm mặt, thi lễ nói với Lý Xuân Hoa:

- Minh chủ đã trở về, mọi việc từ nay về sau hoàn toàn do minh chủ chủ định, không biết minh chủ có mệnh lệnh gì?

Lý Xuân Hoa khê đưa tay, nói:

- Mọi người tạm thời vào trong nghỉ ngơi, có lời thiết yếu gì từ từ hãy nói.

Quân hào nghe lời, cung thân lui bước.

Trịnh Hổ, Âu Dương Hải, Kiếm Dã Chân Nhân, Thiết Quải Tử, Vũ Chính Cường, Lý Xuân Hồng, Lý Xuân Hoa bảy người chậm rãi bước vào một căn nhà tranh.

Bên ngoài có mấy phiến đá, Lý Xuân Hoa đợi mọi người ngồi xuống xong, còn mình bước đến ngồi bên trái Âu Dương Hải, nói:

- Đầu tiên ta giới thiệu cho chư vị, vị này là Âu Dương thiếu hiệp, tên chỉ một chữ ?Hải?.

Lý Xuân Hồng cười nói:

- Minh chủ, Âu Dương thiếu hiệp gần đây danh chấn thiên hạ võ lâm, mọi người ở đây đều đã biết đại danh của chàng. Nói xong, nàng mỉm cười với Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải đứng dậy, chấp tay thi lễ với mọi người, nói:

- Âu Dương Hải này là lạc phách nhân của giang hồ võ lâm, mà lại được Lý tiểu thư khen thưởng thật làm cho tại hạ mắc cỡ vô cùng.

Kiếm Dã Chân Nhân cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, tính cách khiêm tốn, thật là phong độ của một đại hiệp, chúng tôi rất khâm phục.

Lý Xuân Hoa từ khi thụ thương mất tích, chuyện Âu Dương Hải trở tài ở ngôi phế viện ngày trước nàng không biết tí gì cho nên hiệp danh của

chàng gần đây chấn động giang hồ nàng căn bản không biết. Nàng chăm chú nhìn thẳng vào Âu Dương Hải tỏ ý ngạc nhiên.

Lát sau nàng cười nói:

- Lý Xuân Hoa ly biệt chư vị gần một tháng, không ngờ võ lâm lại có biến đổi to lớn.

Lý Xuân Hồng buồn bã than:

- Bầm cáo minh chủ, Khiên Thủ?

Thiếu 2 trang 37 và 38?

- Sa mạc thất tiên! Họ nổi danh một vùng Mông Cổ, Tân Cương, Thanh Đảo?

Lý Xuân Hồng nói:

- Họ đã thu lại tính hung hãn vốn có, thề sống chết với Thanh Đạo Minh.

Lý Xuân Hoa gật gù nói:

- Sa mạc thất tiên, thuật xạ tiễn sớm đã nổi danh toàn quốc, Thanh Đạo Minh may mắn có được họ thật là một chủ lực lớn.

Lý Xuân Hồng nói:

- Hôm nay đại thắng Bạch Hoàng Giáo, theo tiểu nữ suy đoán, đã làm cho bọn chúng thu bớt sự hung hãn, đại khái trong nửa tháng, bọn chúng sẽ không tiến công chúng ta. Tiểu nữ nghĩ, chúng ta nên nhân lúc này chỉnh đốn lại tổ chức bản mình để chuẩn bị cho thắng lợi lần đại chiến sau.

Lý Xuân Hoa lại nói:

- Ta vốn đã muốn nơi phân đà Khiên Thủ Bang triệu tập võ lâm đại hội cùng thương lượng đại sự, nhưng vì sau khi ta thọ thương thì phải bỏ. Hôm nay, quân hào thiên hạ liên tiếp gia nhập Thanh Đạo Minh, điều này có thể chính thức dương danh Thanh Đạo Minh được rồi.

Nàng dừng lại một chút, đổi giọng nói:

- Thanh Đạo Minh từ lúc trừ bị đến nay đã hai năm, được sự yêu mến của chư vị anh hùng, chọn tiểu nữ làm minh chủ, nhưng lại chưa qua tuyển cử chính thức, và đối với tổ chức của bản mình chưa có sự an bày thỏa đáng, cho nên tiểu nữ muốn dịp gần đây triệu tập người trong toàn minh tuyển chọn minh chủ mới.

Kiểm Dã Chân Nhân trầm giọng nói:

- Thanh danh của Lý minh chủ trên giang hồ võ lâm có thể nói là người được chọn xứng đáng nhất hiện nay của bản mình, bản đạo nghĩ chuyện chọn minh chủ có thể miễn đi.

Thiết Quải Tử Khẩu Thời Cuộc đêm qua đã tận mắt thấy võ công của Lý Xuân Hoa, ông ta nói tiếp:

- Theo lão phu thấy, thiên hạ giang hồ võ lâm trừ Lý Minh chủ ra không có một người nào khác có thể vinh đăng ngôi vị Thanh Đạo Minh chủ.

Lý Xuân Hoa nghiêm mặt nói:

- Thanh Đạo Minh nhân tài đầy dẫy, bất cứ một vị nào đều có thể vinh đăng ngôi vị Thanh Đạo Minh chủ, ví dụ như Quan Đông đại hiệp Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp, ông ta có thể nói là người được tuyển chọn tốt nhất cho chức vị Thanh Đạo Minh chủ.

Mọi người nghe vậy đều nghĩ thầm:

_Phải rồi! Công Tôn Lạp có thể đảm nhiệm vị trí trọng yếu này. Lý Xuân Hoa lại nói:

- Ngoài ra hãy còn những người mới nổi danh trên giang hồ cũng có thể tuyên nhậm chức vị minh chủ.

Mọi người đều biết nàng đang ám chỉ Âu Dương Hải.

Tuy thanh danh của Âu Dương Hải trên giang hồ không bằng Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nhưng mọi người đều biết chàng là nhân tài mới nổi trong võ lâm, tiền đồ còn thênh thang vô hạn lượng.

Âu Dương Hải trông thấy ánh mắt của Lý Xuân Hoa thì biết tâm ý của nàng, chàng đứng dậy cười ha hả nói:

- Lý Minh chủ giữ chức đã hai năm, tài năng xuất chúng, không ai có ý kiến gì khác, nếu Thanh Đạo Minh thay đổi minh chủ, một khi xảy ra bất cứ tranh chấp nào thì thực là cơ hội tốt cho kẻ địch thừa cơ tấn công, với ý nghĩ của tại hạ, chức vụ Minh chủ tuyệt đối không thể thay đổi, không biết các chư vị tại đây nghĩ thế nào?

Kiểm Dã Chân Nhân, Thiết Quả Tử, Bát Tý Đồng, đồng thanh nói:

- Âu Dương thiếu hiệp nói rất phải, mong Lý Minh chủ hãy nghĩ đến đại cuộc võ lâm.

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Tiểu nữ lui khỏi chức vụ Minh chủ chứ không hề lui khỏi Thanh Đạo Minh.

Nàng thở dài nói:

- Chư vị đều biết Lý Xuân Hoa vốn là một thân nhi nữ, làm sao có thể sống lâu dài trên võ lâm giang hồ được, cho nên tiểu nữ muốn tuyển một người vĩnh viễn giữ chức vị Minh chủ, làm cho Thanh Đạo Minh vĩnh cửu với võ lâm, vì người trong giang hồ thiên hạ hoà giải nhưng tranh chấp, giương cao chính nghĩa.

Âu Dương Hải cười khẽ nói:

- Lý Minh chủ tuy thân nhi nữ, nhưng chúng ta ngày nay phát thệ đoàn kết tiêu diệt ma đạo, tiêu diệt Bạch Hoàng Giáo, tại hạ nghĩ Bạch Hoàng Giáo cũng không tồn tại lâu mà không bị tiêu diệt, Lý Minh chủ có thể công thành thân thoái.

Chàng nói rất có lý làm Lý Xuân Hoa không thể biện giải được nữa. Nàng trầm ngâm một hồi mới nói:

- Các chư vị tuy suy tôn tiểu nữ làm Minh chủ, nhưng Thanh Đạo Minh cơ hồ tụ tập anh hùng hào kiệt các nơi trong thiên hạ, không chắc mỗi vị đều có sự ủng hộ giống nhau, do đó tiểu nữ quyết định vào ngày hai mươi bảy tháng mười một triệu tập người trong toàn bản minh, tự do tuyển cử Minh chủ. Lý Xuân Hoa nếu được tuyển đương nhiên sẽ không nói lời nào khác nữa.

Nàng vừa nói xong, Trịnh Hồ lên tiếng:

- Ai dám không phục Lý Minh chủ, Trịnh Hồ sẽ giết chết người đó.

Lý Xuân Hoa quát lên:

- Trịnh Hồ, ngươi nói gì?

Trịnh Hồ thấy mực quang uy nghiêm của nàng, cúi đầu nói:

- Trịnh Hồ nhất thời lỡ lời. Xin Minh chủ thứ tội.

Lý Xuân Hoa thấy vậy, mỉm cười nói:

- Thanh Đạo Minh do các anh hùng hào kiệt các nơi trong thiên hạ tập hợp lại mà thành, tuy nhiên trong tổ chức trên hình thức phải có chức vị, nhưng người trong cùng một minh nên tôn trọng lẫn nhau, tuyệt đối không thể tồn tại tâm lý bá đạo.

Mọi người nghe vậy thảm phục mỹ đức của Lý Xuân Hoa, nên biết bọn Kiếm Dã Chân Nhân, Thiết Quả tử, Bát Tý Đồng đều là thân phận tông chủ của một phái, họ một khi gia nhập minh, lại bị người khu sử, đây chẳng phải là một chuyện rất hiếm có hay sao?

Lý Xuân Hoa quay lại hỏi Lý Xuân Hồng:

- Hồng muội, không biết muội có ý kiến gì với lời ta vừa nói?

Lý Xuân Hồng nói:

- Cách nhìn của tỷ tỷ giống với muội. Thanh Đạo Minh nên chính thức tuyển ra một vị Minh chủ mới.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Không biết muội muội định chọn nơi nào để tổ chức buổi lễ hội thề với bản minh?

Lý Xuân Hồng nói:

- Chúng ta đặt mình ở nơi sơn cốc này. Xung quanh vách núi cao vút, địa thế hiểm trở, chỉ có một thông đạo, người của Bạch Hoàng Giáo nếu trong buổi lễ hội thề của chúng ta bất ngờ đột kích, thì nơi này quả thật dễ thủ.

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Tốt! Chúng ta chọn u cốc này làm tổng đàn của Thanh Đạo Minh.

Lý Xuân Hồng nói:

- Ngày hai mươi bảy tháng mười một, hãy còn mười lăm ngày nữa, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút. Trịnh Hồ, ngươi cuỗ ngựa đến ba căn cứ địa của bản minh đi thông báo.

Trịnh Hồ gật đầu đáp:

- Vâng! Tiêu nhân lập tức đi ngay.

Âu Dương Hải đột nhiên đứng dậy, nói:

- Trịnh huynh, khoan đã!

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Âu Dương huynh, huynh có chuyện gì?

Âu Dương Hải nói:

- Lý Minh chủ, tại hạ đã ba năm chưa về nhà, trong lòng luôn mong nhớ gia mẫu, tại hạ muốn nhân mấy ngày này trở về cố hương thăm lão mẫu, tuyệt đối sẽ trở lại đây trước ngày hai mươi, tham gia buổi lễ hội thê.

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp là người rất chí hiếu, thật làm mọi người phải kính. Thiếu hiệp nên mau trở về thăm lão nhân gia. Xin Âu Dương thiếu hiệp chuyển giùm lời thăm hỏi gia mẫu của chúng tôi.

Đôi mắt của Lý Xuân Hồng trong xanh như thu thủy, nhìn Âu Dương Hải cười nói:

- Nếu không bận rộn nhiều việc, chị em chúng tôi sẽ cùng đi với huynh đài bái kiến bá mẫu.

Lý Xuân Hoa thấy ánh mắt của muội muội, trong lòng khẽ thở dài!

*
* *
*

Âu Dương Hải và Trịnh Hổ lên ngựa phóng đi.

Trời chiều lặn về Tây, ráng đỏ ngập trời.

Một con thiên lý thần câu, người cưỡi là một vị thiếu niên phong thái như ngọc.

Đó là Âu Dương Hải, chàng cưỡi ngựa chậm rãi đi vào trấn Võ Thắng Quan đôi nhãn thần của chàng quét vào lầu phòng phố tiệm tấp nập phồn vinh trong trấn, trên mặt lộ một nụ cười vui sướng.

Thì ra đây là cố cư của chàng, khi nãy thấy sự phát đạt của cố cư chàng đương nhiên mừng vui. Người trong trấn đều đưa ánh mắt kỳ dị nhìn chàng.

Bởi vì chàng cưỡi thần câu, trông rất cao lớn hùng tráng, thu hút cái nhìn của mọi người.

Kỳ Vân Sơn là một ngọn núi duy nhất trong trấn, cách trung tâm trấn chừng nửa dặm.

Âu Dương Hải khẽ xuống ngựa, chạy thẳng vào Kỳ Vân Sơn.

Thần sắc vốn cực vui mừng của chàng đột nhiên lộ vẻ kỳ dị, kinh hoàng.

Ba năm trước, chàng có về thăm nhà, lúc ấy chàng còn ở Thiếu Lâm Tự, chàng nhớ dưới chân núi Kỳ Vân Sơn trừ căn nhà tranh của nhà mình ra hãy còn bốn hộ dân cư khác, nhưng hôm nay đây nhà tranh đó ở đâu? Âu Dương Hải chạy nhanh đến, chỉ thấy mảnh đất này hiện ra tàn tích của lửa cháy.

Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, chàng ngẩn ngơ nhìn mảnh đất đen ngòm này đến xuất thần.

Tịch dương đã qua đầu núi, màn đêm từ từ buông xuống? nơi này trở nên cực kỳ âm u, thê lương.

Đột nhiên, một người tiều phu gánh một gánh củi từ trong núi đi ra.

Tiều phu nọ ngẩng đầu lên thấy Âu Dương Hải không nhúc nhích, kinh hãi kêu lên:

- ?ì ma? ma ma ma lại xuất hiện.

Tiếng kêu này làm kinh tỉnh Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải đột nhiên tung mình xuống ngựa đuổi theo.

Tiều phu nọ thấy bóng người vụt một cái, Âu Dương Hải đã đứng ngang ngay trước mặt, tiều phu kêu lớn một tiếng quay mình toan chạy.

Tiều phu nọ cả người run cầm cập, run run nói:

- Ma oan, ma oán? tiện dân với các vị không oán không thù, xin đừng bắt tôi? Nam mô a di đà Phật! Nam mô a di đà Phật! Thượng Đế!... Diêm La Vương?

Tiều phu như quá sợ ma, lảo bảo tụng những tên thần không ngớt.

Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Vị lão huynh này, hãy quay đầu qua xem thử coi, ta là người hay là ma?

Hết chương 8

- Xin bạn ghé thăm:

<http://tangkinhcac.maihoatrang.com>

để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.

- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:

<http://www.maihoatrang.net>

và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường

- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:

<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>

- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:

<http://thivien.maihoatrang.com>